

Pohádka o knihách

David Antoniak (6.A)

Bylo, nebylo... V jedné z pražských ulic žil kluk jménem Štěpán. Bydlel v paneláku s maminkou a tatínkem. Štěpánek trávil většinu času u čtení knížek. Knižky měl různé. Fantastické, pohádkové, encyklopedie... Knižek měl hodně. Sbíral je od malička a ukládal si je na police v knihovně svého pokoje.

Jednoho večera, když šel Štěpánek spát, jeho knihy ožily a začaly si mezi sebou povídat. Mluvily o různých věcech a hlavně o tom, která z nich je pro Štěpánka v životě nejdůležitější. První se ozvala abeceda a řekla, že ona je ta nejdůležitější v klukově životě. To ona naučila Štěpánka číst. Jako druhá se ozvala matematika. „Kdyby nebylo mě, neumí Štěpánek čísla.“ Další se ozval dějepis. „Kdyby Štěpánek nepřečetl moje stránky, nevěděl by nic o historii nejen své země, ale i jiných zemí.“ Hned za dějepisem se ozval zeměpis: „V Štěpánkově životě hraji velkou roli já. Naučil jsem ho orientovat v mapě a ukázal jsem mu, kde bydlí, kde jsou všechna města, řeky, hory.“ Hádal se tak dlouho, až uslyšely něčí hlas. Hlas byl hluboký a přísný: „Přestaňte se hádat. To jsem já, police. Nesnesu už poslouchat vaše hádky. Důležité jste pro Štěpánka všechny. S každým rokem Štěpánkova života se mění jeho knihy i jeho názory na život. Když potřebuje poradit, vždy ví, kam se má podívat, na koho se obrátit. Všechny vás má rád.“

Knihy daly policiče za pravdu a už jen spokojeně vyčkávaly, až se jejich stránky opět někdy otevřou.

Malířská pohádka

Gilbert Friedman (6.A)

Bylo, nebylo... V jednom malém útulném ateliéru spokojeně žil malíř Franta a jeho pomocník opičák Martínek. Franta s Martínkem spolu malovali krásné obrazy.

Díla se zalíbila i samotné britské královně a ta Frantu požádala o jakýkoli výtvar. Musí se jí však líbit, jinak pošle Frantu na deset let do vězení. Malíř do žaláře pochopitelně nechtěl, měl však na malbu tak málo času! A inspirace nepřicházela. Tři dny a tři noci přemýšlel, ale múza ho nepolíbila. Říkal si: „Zatraceně, zatraceně, to už nestíhám. Mysli, Franto, mysli!“ Večer před odevzdáním to však malíř prostě vzdal a šel spát. Martínkovi se ale vůbec spát nechtělo. Řekl si, že musí Frantu zachránit. Zatímco ten tvrdě spal, opičák přichystal plátno a nacákal na něj své oblíbené barvy - sluníčkově žlutou, vínově červenou a tyrkysově modrou. Poté, co dílo dokončil, padl opičák do postele a okamžitě usnul.

Časně ráno našla před dveřmi ateliéru královská garda zabalené velké plátno. Donesla ho královně a ta z něj byla nadšená. Frantovi, který do té doby spal, poslala obrovskou částku peněz. Malíř byl radostí bez sebe a většinu odměny utratil za sladkosti pro Martíňka a nové barvy. Se svým chlupatým přítelem začal malovat nový opičí typ obrazů. My jim říkáme abstraktní umění.

Martínek odkoukal svůj um od Franty. Opičák se opičil. Od té doby, když někdo někoho napodobuje, se říká, že se opičí. Tak jako nadaný umělec Martínek.

O žlutém hadříku

Tatiana Sýkorová (6.A)

Byl, nebyl ve skříni zapomenutý zbytek žluté látky. Ten kousek ležel na dně a prášilo se na něj. Byl smutný, pokašlával a nikdo ho už nepotřeboval. „Slyšíte, jak ten hadr dole kašle?“ říkala ostatním věcem pověšená bunda. „Tady nemá co dělat, sem patří jen bundy, svetry, kalhoty, zkrátka samé slušné oblečení a ne staré ošuntělé hadry. Brzy ji stejně už vyhodí.“ Žlutá látka zaplakala. Nikdo z oblečení se jí před zlou bundou nezastal.

Tu přišly Vánoce a v tom domě, kde stála skříň, začali lidé zdobit stromeček. V domě žila holčička, která ráda tvořila. Na stromečku bylo hodně ozdob, co děvčátko samo vytvořilo. Všem se líbily. Ten rok chtěla holčička vyrobit na špičku stromu žlutou hvězdu. „Maminko, neměla bys nějaký kus žluté látky?“ ptalo se děvčátko. Látka otázku slyšela a snažila se vystrčit alespoň svůj růžek ze dveří skříně, aby ji někdo zahlédl. Maminka kousek látky objevila. Látka byla šťastná a holčička z ní vyrobila krásnou žlutou kometu, kterou umístila na špičku stromečku. Bunda ve skříni a také svetry koukaly na stromeček a obdivovaly krásnou hvězdu. Netušily, že je vyrobena z látky, kterou tak odsuzovaly. Vůbec je nenapadlo, že ta nádherná zářící kometa je vlastně starý opotřebovaný hadr...

Moderní pohádka aneb Emilova náprava

Nela Turoňová (6.B)

Bylo, nebylo jedno krásné městečko a v tom městečku žil jeden malý a pořádně nafoukaný kluk. Jmenoval se Emil.

Emil byl už od malička velmi rozmazlovaný. Byl jedináček, tatínek měl úspěšnou firmu, rodiče ho milovali a nedokázali mu nic odepřít. Vlastnil roboty, telefon, hračky, počítač, sladkosti, koně, psa, nejmodernější autíčka, svoji vlastní televizi a dokonce i velký pokoj, který překypoval všemi hračkami a věcmi, které si Emil vydupal. Nejhorší bylo, že si Emil s ničím nehrál. Jediné, co skutečně ocenil, byl telefon. Emil byl na něm neskutečně závislý. Nechodil vůbec ven a od telefonu se nehnul. Jeho rodiče už byli opravdu zoufalí. Ten závislák byl totiž na své rodiče neskutečně drzý a zlý, panovačný a výbušný. Nejen že třískal s věcmi, ale dokonce je házel i z okna. Ten uličník! Ale jak se říká, na každého dojde, došlo i na Emila.

Jednou večer, když po celém dni her na mobilu došel na večeři, měli zrovna jeho nejmíň oblíbené jídlo, sardinky s chlebem. Hned poté, co Emil zjistil, jakou to mají „pochoutku“, bacil do stolu a zařval: „Jakto že máme sardinky!“ Vyděšená matka se snažila Emilovi vysvětlit, že tatínkově firmě se nedaří dobře a celá rodina se musí na čas uskromnit. „To je neskutečné,“ opět Emil zařval. S velkým funěním a vyčítavým pohledem odešel do pokoje ke svému telefonu, aby si zahrál nějakou pořádnou střílečcí hru, ve které by si vybil vztek na celý svět. Rodiče byli velmi smutní a zklamaní. Uvědomili si, že ve výchově selhali.

Když rodiče odešli spát, objevil se v domě tajemný muž. Hned zamířil k tomu velkému závislákovi a nezbedovi, kterého našel s mobilem v ruce. „Přišel jsem za tebou, abych tě napravil, ty nezbedníku nezbedná,“ řekl tajemný muž vyděšenému klukovi. Než se Emil vzpamatoval, stal se z něj malý, otlučený, zaprášený, kovový robot, který postával na policičce a nemohl se hnout. A ten robot najednou uviděl Emila, jak vchází do pokoje. Co se to děje? Skutečně vidím sebe? Ano, byla to pravda. Malý robot, tedy Emil převtělený do robota, den co den pozoroval obraz sebe samého. Své bouřlivé emoce a nepřiměřené reakce. Viděl plačící maminku, smutného tatínka, sám sebe se zlomyslným úsměvem na tváři a mobilem v ruce. Cítil se trapně a zle. Chtělo se mu zakřičet: Už dost! Přestaň. Ale nešlo to, byl pouhým robotem na policičce. A tak se aspoň v duchu pokoušel říci, jak ho mrzí své předešlé chování...

A pak se vzbudil. Byl úplně zpoceny. Cizí pán byl pryč a on byl zase kluk. Emil neváhal ani vteřinu a běžel za svými rodiči, objal je a omluvil se za ošklivé chování. Prosil je, aby mu vše odpustili.

Od té doby byl Emil vyměněný, k rodičům se choval slušně, doma pomáhal. Odložil telefon a našel si spoustu kamarádů. Zjistil, že být s nimi venku je tisíckrát lepší, než být pouze na mobilu.

O kaprovi a kapřici

Kateřina Skývová (6.C)

Byla, nebyla jedna sádka a v té sádce kapři, ale předtím, než je někdo chytil, tak taky něco zažili... Například řádili ve vodě, hráli na honěnou, na schovávanou nebo tančili kapří tanec. Takový kapří tanec, to je pane pastva pro oči... Je to velice nebezpečný pohyb, při kterém je může rybář chytil i za ocas. Kapři se však nebojí.

Náš kapr se jmenuje Kaprslav a kapřice Kapřislava. A právě ti si chtěli jednoho dne zatančit. Jakmile však vypluli na hladinu, hned je rybáři chytili a dali do kádě. A jelikož se blížily Vánoce, chtěli naši kapřici co nejrychleji utéct. Věděli, jaký je kapří osud po Vánocích... Problém byl však v tom, že neumějí chodit, natož běhat. Tak Kapřislava zavolala kamarádku želvu, aby je odnesla. Želva se však doplazila až druhý den a Kapřislava se zlobila. Ale co, želva je želva. Dva kapry ale želva neunes, to teda nedomysleli. Kaprslav to už nervově nezvládl a nakonec řekl: „Dopravíme se sami, Kapřislavo, pojd.“ Vyskočili z kádě a mrskali svými těly tak intenzivně, že se po hodině posunuli o pár metrů. Po chvíli je opustily síly. Zastavili se. Nemohli dál. Propadali zoufalství.

A tu šla kolem právě žena jménem Kapromila. Jaké štěstí! Tato paní milovala kapry a chovala je doma v akváriu. „No vás mi seslalo samo nebe,“ pravila a vzala si je domů. Vložila je do krásného akvárka, dala jim filtr, vodu a vše, co potřebovali. Kapři byli rádi, že se o ně ta hodná dáma postarala.

A starala se o ně opravdu moc pěkně. I přesto však Kapřislav i Kapřislava občas zavzpomínali na staré časy, kdy voda křičela tichem, houpala se, přelévala, kolébala, žbluňkala kamínky... Rybník je pro kapříky zkrátka rybník. A Kapřislav si povzdechl: „No, Kapřislavo, byl v rybíce krásný život, ale buďme rádi, že žijeme a že máme další Vánoce za sebou...“

Švadlenská pohádka

Veronika Hrabáková (6.C)

Byla, nebyla jedna malá zem, v ní malé městečko, v něm malá ulice, v ní malé krejčovství a v něm dvě švadleny, Anička a Markétka. Šily nejlépe z celé ulice, města, ba i země. Jednou za nimi přišla jedna paní s malým dítětem s tím, ať malému děťátku ušijí pohodlné a krásné šaty. „Inu“, začala Anička, „což o to, šaty mu ušijeme, ale jak máme pracovat, když dítě pořád řve, huláká, křičí, vříská, ječí, vřeští, hlučí, kvílí, hřímá, ropotá a burácí jako bouře?“ „Na to už si, milé dámy, musíte přijít samy,“ odpověděla maminka dítěte, rozloučila se a nechala dítě se švadlenami samotné. Dítě nepřestávalo řvát, křičet, vřískat, ječet, hlučet, kvílet, ropotat a burácet jako bouře. Trvalo to dva dny a matka se stále neukázala. Markétka a Anička byly zoufalé a snažily se dítě všelijak rozveselit. Den na to Markéta povídá Aničce: „Musíme s tím něco udělat. Mám nápad. Ten je nad zlato.“ Vzaly dítě na trhy a tam mu koupily velikého houpacího koně, který by děťátko pěkně ukolébal. Dítě však křičet nepřestávalo a když přišly domů, byly švadleny zoufalé. Děťátko už uronilo tolik slz jako je stébel trávy, vody po dešti, lidí na světě, kamínků v lomu a stále nic nepomáhalo. Pak Anička z posledních sil nabrala lžíci medu a strčila ji děťátku do pusy. Dítě rázem utichlo, cumlalo med s takovou radostí, smíchem, spokojeností, úsměvem, tleskalo jako po představení v divadle, plácalo jako velryba ocasem o vodní hladinu a co švadleny? Ty mohly v klidu dokončit svou práci.

A tady vidíte, milé děti, jak málo stačí ke štěstí. Tak se nemračte a smějte se, vždyť život je přeci krásný. A pokud občas trošilinku zhořkne, klidně si ho osladte medem.